

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 51.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 20. December 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### „Delte Meninger“.

To Indlæg af Nico. Bech-Meyer.

(I. H. Schuboths Forlag.)

„Delte Meninger“ er skreven af en Kvinde; det lyser frem gennem hver Linie i Bogen, gennem de fint tegnede Skitser og gennem den bløde, sarte Tone, der forlener den med en ægte kvindelig Ynde. Og Forfatterinden kender vi alle; det er hende, hvis varme, glødende Ord om Kvindens Ret og om Naturens store, skønne Lov paa Mødet i „St. Thomas“ fyldte mange Hjerter med Kamplyst og vakte Haab i mange Sjæle, der næsten havde forsonet sig med Tanken om, at Snærpthed og overleveret Dumhed nu en Gang skulde regere; der var ikke noget at gøre ved det.

Og hendes Bog gør hende ikke til Skamme. Den er et Slag i Ansigtet paa al Bornethed og alt moralsk Snæversyn; paa det Ord, der burde stryges af det danske Sprog, fordi det har lagt sig knugende over Folket og truet med at kvæle alt Frisind, al virkelig Menneskeværd, det Ord „passende“. Og Grundtonen, der klinger gennem det hele, er Kærlighedens Sejr.

Forfatterinden har ikke villet give det ene Køn Fortrinnet fremfor det andet, derfor er det i den første Fortælling en Kvinde, i den anden derimod en Mand, der har Mod til at bryde med Samfundsmoralen og føre sin Kærlighed sejrrig gennem alle Kampe.

Der er et andet Træk ved Bogen, som ikke noksom kan roses: De forholdsvis faa Personer, der bærer Handlingen. Det virker velgørende at træffe paa en Bog, hvor man kun har at gøre med tre eller fire, hvem man saa til Gengæld kender ud og ind.

Den første Fortælling fører os ind i et københavnsk Hjem, hvor vi finder fire for-

skellige Typer paa lige saa mange forskellige Anskuelser. Den gamle Tante, Frk. Meyer, er Bornethedens kaarne Repræsentant; for hende er det af Samfundet vedtagne det ene rette, og hendes skarpe Tunge kender ingen Skaansel for dem, som en Gang har sat Foden over Grænsen; medens hendes milde Broder, den gamle Præst, ganske vist er konservativ, men dog, som en ægte Herrens Tjener, heller vil hjælpe de faldne paa Fode end slynge dem Haansord i Ansigtet. Den unge Kandidat Ove Brun, der har levet som de fleste unge Mænd, men ved en Kvindes rene, dybe Kærlighed bliver hævet op til et højere Syn paa Forholdet mellem Mand og Kvinde, er noget løst skitseret, hvorved hans Forlovede, Præstens Datter Magdalene, kommer til at træde end skarpere frem.

I hende er Gennembrudets Aand levende-gjort. Stærk i sin Fordring om Renhed hos Mand saa vel som hos Kvinde, lader hun dog, da Valget stilles hende mellem Renhedskravet og den elskede, Kærligheden til ham sejre, i fuld Fortrøstning til dens lutrende Magt. Og da de maa skilles, fordi Fædrelandet kræver hans Arm, og hun ikke ved, om hun nogen Sinde faar ham at se mere, betænker hun sig ikke paa frivilligt at give sig hen til ham. Det passende er som blæst bort; hendes store Sjæl kan ikke rumme saa smaalig en Tanke.

I den anden Fortælling er det en Mand, Dr. Nygaard, der vover at sætte sig ud over det passende. Han kunde uden Skade været skarpere tegnet. Hans Karakter er saa svagt fremstillet, at man kun glimtvis faar Indtryk af hans aandelige Slægtskab med Magdalene. Han gaar saa lunt om med det, at man undertiden er i Tvivl, om det er ham eller hans Ven, Verdensmanden Dr. Hansen, der skal gaa af med Sejren.

Derfor staar han ogsaa tilsidst forbavsende pludseligt for os som Manden med den stærke Kærlighed, der kan sætte sig ud over alt, naar den blot bliver gengældt.

Det ligger aabenbart bedst for Forfatterinden at skildre Kvinder, ti den kvindelige Hovedperson, Margrethe Egebjerg, træder os i Møde med langt større Klarhed end de andre. Dog forekommer det mig, at Forfatterinden har taget lidt for højtideligt paa dette Æmne. Der er, heldigvis, mange Mænd, der vilde handle som Dr. Nygaard, tilmed da Margrethes tidligere usædelige Liv er blevet hende paatvunget. Hun er jo uskyldig, da hendes Karakter er lige ren, og det er dog derpaa det kommer an.

„Delte Meninger“ bør hilses med Glæde af enhver frisindet Kvinde og Mand, og det er kun at ønske at Forfatterinden maa vedblive i det samme Spor, ti ad den Vej er der meget at gøre. *Bystander.*

### De to ledige Pladser i Folketinget.

Hvem der skal være Hr. C. Bergs Efterfølger, er endnu uafgjort, ja det er endogsaa uafgjort, hvem der vil blive opstillet som Valgkandidat.

Det er ikke let at skulle være Bergs Arvetager, da det ikke kan undgaas at drage Sammenligninger, og gør man det, vil sikkert hvilken som helst Valgkandidat blive Undermaaler. Der er imidlertid en Mand, som i Aand, Anskuelse og demokratisk Sindelag ikke kunde være Berg mere lig, om han havde været Bergs kødelige Søn; det er Holger Begtrup, cand. theol., nu Højskolelærer paa Askov.

Kunde de oplyste demokratiske Kvinder stemme, saa blev det ham, der den 5te Januar fik de fleste Stemmer. Enhver, der kender Holger Begtrup som Foredragsholder, som Lærer og Skribent, véd, at han ikke blot taler for Kvindernes Sag, men at han